

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 78.

Niende Session.

36te Møde.

Onsdagen den 2den Decbr.

(Fortsat.)

Lehmann: Jeg troer dog, at det i denne Sag ikke bør oversees, at det ikke blot kommer an paa, hvorledes Sagen opfattes fra Geistlighedens Side, men ogsaa paa, hvorledes den opfattes fra Rigsdagens Side, og det saameget mere som Geistligheden officielt ikke for Tiden har nogen berettiget Stemme i denne Sag, hvorimod Rigsdagen er i den uomtvistede factiske Besiddelse af denne Ret. Jeg skal dernæst, til hvad der er anført, gjøre opmærksom paa, at Folketirken ikke kan staae i samme fuldkomment frie og ubundne Forhold som de kirkelige Samsund, der i Gæt og Alt sørge for sig selv, og med Hensyn til hvilke Staten altsaa indtil en vis Grad kan forholde sig indifferent, og at det dog, saalænge det er aldeles uvist, hvilken Retning et saadant Kirkeraad vil kunne tage, ogsaa fra et reent verdsligt Standpunkt ikke kan betragtes som aldeles ligegyldigt at forbeholde sig Myndighed til at kunne forhindre, at der tages Beslutninger, som til en vis Grad kunde føre til at sprænge Folketirken, hvilket selv uden kirkelige Hensyn, blot ved at have for sig den offentlige Fred og den gode borgerlige Stemning i Statssamfundet, hvori Folketirken har en saa overordentlig stor Majoritet, ikke kan være ligegyldigt for den offentlige Moralitet. Forøvrigt er jeg ogsaa af dem, der mene, at Rigsdagen hverken bør eller faetist vil indblande sig i Detailen, og der kan for mit Vedkommende Intet være til Hinder for at indbringe Kirke-

raadet den fulde Udstrækning af Retten paa det kirkelige Gebeet, saasnart det har vist sig, at der derved ikke vil være nogen Fare.

Formanden: Maaſte jeg maa gjøre opmærksom paa, at den 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) vel ikke var uden Anledning til at fremkomme med de Øtringer, som han fremsatte, idet, som jeg troer, Anledningen navnlig først er givet af den ærede Ordfører, men at det, der for Øieblikket er Gjenstand for Behandling, er det Endringsforslag, der er stillet til § 13.

Da Ingen ellers begjærede Ordet, sattes Forslag af Udvalgets Fleertal, Clausen, Dahl, Lehmann, Madsvig, Møller, til § 13:

At den sidste Sætning: „dog er det — i 2 Maaned“ bortfalder, under Afstemning, hvorved det vedtoges eenstemmit med 36 Stemmer.

Derefter sattes Sagen i sin Heelhed under Forhandling.

Ordføreren: Da jeg fremlagde denne Sag her i Thinget, udvalte jeg det som min Hensigt at gjøre Mit til at bringe Sagen ind paa forfatningsmæssig Veie. Spørgsmaalet om Dannelsen af et kirkeligt Organ har allerede tre Gange været forelagt Geistligheden til Behandling: Første Gang i Foraaret 1848, anden Gang i Efteraaret samme Aar, og tredje Gang i afvigte Sommer, da det blev forelagt for Landemoderne. Alle